

* LUČKA *

VERSKI LIST ZA MLADINO
* 1941-XIX 1942-XX *

Iz Dolenje vasi.

Z veseljem sem vzela v roke prvo številko »Lučke«, katere naročnica sem že več let in v kateri najdem toliko zanimivega čtiva, kot nikjer drugje, ter sem hitro ozrla Vaš poziv, da naj Vam večkrat pišemo.

Po veselo preživelih počitnicah se je tudi tukaj začela šola ter z njo skrb in učenje. Toda meni je taka skrb všeč, ker vem, da še obstoji in velja stari pregovor: »Kar se Janezek nauči, to tudi Janez zna.«

Povabim Vas pa, da se oglasite, kadar boste kaj tukaj hodili, v Dolenji vasi, da si ogledate tudi našo lepo vas, s prekrasno kapelico v sredini, katero so sezidali vaški možje Bogu v zahvalo, da jih je rešil iz prejšnje svetovne vojne.

Zofka Kotar,
Dolenja vas št. 5, Čatež.

Odgovor: Predraga Zofka! Zelo me veseli, da si se učenja oprijela s tolikim navdušenjem, saj je v tem zdaj Tvoj poklic. Ne pozabi pa svojega dela posvečevati z molitvijo. Lepo Ti priporočam pobožnost prvih petkov in izpolnjevanje »Jezusovih dni«. — V Dolenjo vas bom pa prišel tedaj, ko boste po tej strašni vojni postavili Jezusu v zahvalo novo kapelico.
Urednik. .

BLAZNA

LETO VII.

DECEMBER 1941-XX

ŠTEV. 3

Pobožnost deveterih prvih petkov.

V ljubezni presvetega Srca Jezusovega vabim vse vernike k posebni pobožnosti deveterih prvih petkov z začetkom v letošnjem decembru (prvi petek je 5. decembra).

Mnogi so to pobožnost že opravili, morda že večkrat. Saj je obljuba Jezusova, ki jo je dal sveti Marijti Mariji, znana in je nagnila marsikoga, da je žrtvoval čas in trud ter devet prvih petkov zapovrstjo dobro pripravljen sprejel zadostilno sveto obhajilo.

Da Vas vabim še enkrat, da istočasno skupaj obhajamo to pobožnost, so vzrok strašne stiske sedanjosti, ko ne trpimo samo mi, ampak vsi narodi Evrope...

Poleg osebnega namena, ki ga bo vsak zase naredil, imejmo vsi skupno ta namen: Tebi, presveto Srce Jezusovo, darujemo to pobožnost prvih petkov v zadoščenje tistih grehov, zaradi katerih je Evropo in nas zadela sedanja težka preizkušnja in te prisrčno prosimo, skrajšaj dneve preizkušnje, reši nas vsega hudega in daj nam kmalu svoj mir!

Vsa podrobna navodila boste dobili od svojih dušnih pastirjev. Prosim Vas, udeležujte se te pobožnosti, kolikor le mogoče mnogoštevilno in z neomejenim zaupanjem v presveto Srce Jezusovo.

Gregorij Rožman, škof.

Danes je pa v „Lučki“ nekaj zelo važnega!

Zares, nekaj silno važnega mora biti v pričujoči »Lučki«, če jo že tale mladi striček bere s tolikšnim zamaknjenjem, kako jo bodo brali šele večji Lučkarji in Lučkarice.

Kaj pa je v njej tako važnega? Vabilo našega ljubljenege nadpastirja, s katerim vabi naš škof vse vernike k pobožnosti deveterih prvih petkov. Ali boste vi, dragi prijatelji, preslišali ta očetovski glas? Ne! Takoj danes se odločite, da boste to pobožnost pričeli z odraslimi vred v petek 5. decembra, ko boste po dobri spovedi prejeli zadostilno sv. obhajilo.

Pa s tem se nikar še ne zadovoljite, temveč postanite tudi v tem oziru apostoli. Navdušujte za to pobožnost sošolce in sošolke, v domači hiši pa starše, brate in sestre.

Kako je mala Lenčka uvedla v župniji devet prvih petkov.

Bilo je v nekem kraju na štajerskem. Goreči misijonarji so imeli misijon. Za otroke so pripravili posebne pridige. Eden od misijonarjev je govoril dečkom in deklicam o »Veliki obljubi« božjega Srca.

Po pridigi prisopiha enajstletna Lenčka k učiteljici in jo najde prav pri štedilniku. »Gospodična učiteljica! Gospod misijonar so nam danes govorili, kako si lahko zagotovimo srečno smrt. Pripovedovali so, da je božje Srce dalo »Veliko obljubo«. Ah, jaz bi si tudi tako rada zagotovila to, da bi enkrat lepo umrla, da bi prejela poprej Jezusa in potem v prijateljstvu z Njim umrla. Pa me nekaj skrbi. Mislim, da naš gospod župnik ne bodo pri volji, če bom hotela samo jaz na prvi petek, in to devetkrat zaporedoma, pristopiti k svetim zakramentom. Mora nas biti več! Gospodična učiteljica, povejte mi, kako naj napravim, da nas bo več?«

Učiteljica misli in misli, končno pa reče: »Veš kaj, Lenka? Vzemiva nabiralno polo! Vsi dečki in deklice, ki

bodo hoteli devet prvih petkov zaporedoma k svetim zakramentom, naj napišejo imena na polo. Potem odnesi ti polo k gospodu župniku in mu poveš: 'Vsi tukaj podpisani otroci hočemo opravljati devet prvih petkov. Gospod župnik, Vi pa nas boste spovedovali in obhajali.'
 Lenčki se zaiskre oči. Vzame polo in hiti k svojim součenkam in součencem. »Ampak, gospodu župniku pa privoščim, da bi nas le mnogo bilo!« zvijačno pokimuje mala in hiti od hiše do hiše. Kmalu se prikaže pred župniščem. Juaško pozvoni. Malo plašljivo stopi pred gospoda, mu preda polo, na kateri je bilo z različnimi črkami napisano 20—30 imen in pove željo. Gospod župnik počasi prečita imena, potem pa reče: »Da, mala Lenčka, prav rad!«

Že prvi naslednji petek prikoraka četa otrok v cerkev in potem k obhajilni mizi. In mala Lenčka ima to pot mnogo, mnogo povedati Jezusu...

Zgodbe naše ljube Matere!

3. Marija se daruje Bogu.

Hiša Marijinih staršev je bila preprosta in ni imela kar nič bogastva in lišpa, zato pa je bila toliko bolj polna božjega blagoslova, ker je bila vsa družina sveta. Prej ko drugi otroci je Marija postala razumna, njene volje pa nič ni vleklo v greh, saj ni imela izvirnega greha. Z razumom je vse bolj spoznavala Boga, voljo pa ji je ogrevala božja ljubezen. Ljubila je Boga, kakor ga ni ljubilo še nobeno človeško srce.

Legenda pravi, da so jo starši že v nežni detinski dobi treh let peljali v Jeruzalem, da bi se v templju popolnoma Bogu posvetila in vsega potrebnega naučila. Morda so jo starši Bogu zaobljubili, ali pa je njo samo srce gnalo, da bi bila bliže Bogu. Gotovo so ji v srcu odmevale psalmove besede: »Poslušaj, hčerka, poglej in nagni svoje uho: Zapusti hišo svojega očeta, pa bo Kralj zahrepenel po tvoji lepoti!«

Kakšen čudovit prizor za božje in angelske oči: Marija se bliža templju stare zaveze, ki je bil sicer prekrasen, a vendarle samo predpodoba nje same in komaj senca

Marija stopa v tempelj.

njene lepote! Nekoč je bila v templju skrinja zaveze s tablama božjih zapovedi, z Aronovo palico in s skledico mane iz puščave, a zdaj prihaja v tempelj Marija, nova Skrinja zaveze, ki bo dala svetu novega Zakonodavca, nov Živi kruh, Jezusa Kristusa. Marija je živi tempelj božji in živa skrinja zaveze.

Kako ganljivo je bilo gledati, ko je Marija z ljubečim srcem prijela v templju svečo in po stopnicah hitela v tempelj! Nikoli še ni prihajal v tempelj svetejši dar ko

Marija med tempeljskimi devicami.

tedaj, ko je Marija samo sebe Bogu darovala, da na svetem kraju molj in dela. Postala je predhodnica vseh tistih, ki vse svoje življenje posvetijo Bogu in njegovi slavi. Kako je vriskalo njeno drobno srce, ko so ob sprejemu peli svete besede: »Kako ljubo je tvoje bivališče, Gospod vojnih čet! Moja duša kar koprne po predvorih Gospodovih. Moje srce in moje meso se raduje živega Boga. Vrabec si išče hiše in grlica gnezda za svoje mladiče; jaz pa tvoje oltarje, Gospod vojnih trum, moj Kralj in moj Bog!«

Mnogo je že prihajalo nedolžnih deklic, ki so jih takole vodili v tempelj, da so se ob svetišču v tempeljski šoli učili božjih nauk in spretnosti v ženskih delih; prekrasna hčerka Joahima in Ane pa je daleč prekašala vse. Legenda pripoveduje o Mariji čudovite reči: Sveta deklica je bila nebesko lepa, iz oči pa ji je sijala nedolžnost, kakor da je prišla naravnost iz nebes. Srčno rada je Marija molila in kar neprestano mislila, da je sam Bog pri njej.

Besede svetega pisma, ki se ga je učila, so ji srce polnile s sladko tolažbo in razumela jih je globlje kakor njene učiteljice same. Pristrčno je Boga prosila, naj bi že izpolnil dane obljube in svetu poslal Odrešenika. Noben prerok ni bodočega Odrešenika videl jasneje pred svojimi duhovnimi očmi ko Marija: kar gorelo ji je srce v želji, da bi smela kdaj kot dekla služiti tisti blagoslovljeni ženi, ki bo Odrešenikova mati.

Nobena tempeljska gojenka ni bila tako ponižna kakor Marija. Rada in z veseljem je ubogala celo svoje tovarišice, kaj pa šele svoje predstojnike. Svoje glavnosti in sebičnosti ni poznala; nobena žrtev in noben napor se ji ni zdel prehud, kadar je bilo treba ubogati predstojnike, ki so božji namestniki. Z vso pazljivostjo je poslušala nauke, si jih dobro zapomnila a vendar nikoli ni vsiljivo razkazovala svete božje modrosti, katere je bilo njeno srce polno, saj je bila posebno izvoljeni otrok božji. Kako so pač morale strmeti nad njo njene učiteljice, ko niso pri nji nikoli mogle odkriti niti najmanjše napake! Ničesar ni opravila površno, ničesar ni pozabila, nikoli se ni odgovarjala, nikoli ni bila sitna in nestrpna, ne domišljava ali celo ošabna, nikoli klepetava ali celo osorna v svojih besedah. Pobožna pri molitvi, pridna pri delu, pa vsa ljubezniva in dobre volje pri otroških igrah. Prav taka je bila, kakor je o nji pelo sveto pismo: »*Vsa lepa si, prijateljica moja, in madeža na tebi ni.*«

Tako je torej Marija doraščala v hiši božji kot najlepša cvetlica novega raja, vse bolj so se kazale njene kreposti, vse lepše je blestela v nji božja milost in obetala ljudem novo, lepše življenje božjih otrok.

P. Krizostom:

Miklavža sta srečala.

*Po mehkem snegu je prispel
z bisago težko in upognjen,
lep, svetál, v obraz ves bel.*

*»Hvaljen Jezus, gospod Miklavž!
otroka sta zapela
in strumno predenj pohitela:*

*»Letos zase te ne prosiva dobrote,
tempeč za prestradane,
za zmrzujoče in za vse sirote.*

*Ti si dober in bogat močno,
pomagaj jim v nesreči,
da v silni stiski ne umró...»*

*Miklavžu zadrhtela je svetniška roka.
Obrisal je oko. In predno je izginil —
ljubeče blagoslovil je oba otroka.*

Jeločnik Niko:

Mojček, Tomažek in sv. Miklavž.

To se je zgodilo tiste dni okrog sv. Miklavža. Trd mraz je pritisnil in sneg je škripal pod nogami. Pravo vreme za Miklavžev praznik.

Mojček in Tomažek sta se z mamico ustavila pred izložbo. Veliko je bilo otrok tam in kričavi živžav se je prerival ko mravlje na mravljišču. Vsi so se tiščali k steklu, stopali so na noge drug drugemu, cepetali od mraza, ampak odmaknili niso svojih radovednih oči od tega, kar se je godilo za visokim oknom. Trije dolgi vlaki na električni pogon so se prevažali brez prestanka, venomer čez mostove, skozi gorske predore, mimo nešteti, bajno razsvetljenih postajic. Odmikali in bližali so se spet začudenim otroškim očem, ki se čudu načuditi kar niso mogli. Po zraku so se prevažali aeroplani in zeppelin, nekje na onem koncu je bilo morje, na njem velike ladje, ki vozijo čez lužo v vročo Afriko ali pa v Indijo Koromandijo; visoko gori v skalah je pastirc drobil za čredo kodrasto belih ovac in si frulil brhko poskočnico. Po gorskih cestah so vozili težko obloženi avtomobili. Hiteli so mimo, že jih ni bilo. Toliko tega, da se človek težko vsega domisli.

»Mamica,« je pocuknil Mojček mamico za rokav in jo potegnil bliže k steklu. »Poglej mamica, ali bo meni prinesel sv. Miklavž takšen vlak?«

»Seveda ti ga bo, Mojček,« mu je odgovarjala mamica, »samo priden bodi in mamico vedno ubogaj in moli lepo k sv. Miklavžu, da bi se tudi pri tebi oglasil!«

Zdaj se je Tomažek, ki je čvrsto pritiskal svoj droben nosk ob steklo, obrnil zdrav, rdeč obrazek k Mojčku in ga povprašal:

»Mojči, zakaj pa boš imel vlak?«

»Navil ga bom!« se je moško odrezal Mojči.

»Pa se boš peljal z njim?«

»Seveda se bom peljal!«

»Pa jaz tudi?«

Težko se je Mojček pomišljal; Tomažka je obhajala nepočakanost:

»Pa jaz tudi?« je še enkrat vprašal.

»Tudi ti in Tiček in teta Tinči in teta Klavdija in babical!«

»Kaj pa jaz, Mojček?« se je čudila mamica. »Mar si name pozabil?«

»Ne, ne, mamica,« je hitel Mojček, »ti boš na postaji, pri blagajni, vozne listke boš prodajala!«

Tako, mamica bo prodajala vozne listke?...

»Mojči, Mojči?« se je spet vtaknil Tomažek, »očka tudi!«

»Ne!« se je odrezal Mojček. »Očka ne more. Očka je v službi!«

Ta naš Mojček!

Bog ve, kaj vse bi se še razgovorili tam ob izložbi, da se ni nekaj drugega zgodilo, kar je Mojčku in Tomažku vzelo pogovor o vlaku.

Majhen deček, ves v cunje je bil opravljen in zeblo ga je, da je drgetal, saj je bil razoglav in skoraj bos, se je bil preril blizu Tomažka prav k izložbenemu oknu. S poželjivimi pogledi je občudoval čudežni dirindaj za steklom. Naenkrat ga je nek gosposki pobič predrzno butil v stran, mu stopil na nogo, da je ubožec bedno zastokal, in mu prezirljivo dejal:

»Tod ni mesta razcapanim pritepencem!«

Mojček se je začuden ogledal po mamici, ki je resno gledala ves prizor.

Zdaj se je malega, razcapanega dečka nežno dotaknila žena, z umazano ruto na glavi, z upadlim obrazom, s podobno trde bede v očeh. Mali se je okrenil in se dal pokorno odpeljati. Vmes je v solzah šepetal materi, ki ga je grenkó vodila s seboj:

»Mamica, mar sv. Miklavž res samo bogate otroke obiskuje?«

Revna mati, iz predmestnih barak je bila doma, je stisnila ustne, da ni na glas zajokala.

Sv. Miklavž v svoji delavnici.

Tomažek in Mojček sta od izložbe obrnjena z mamico vred gledala za ubogim dečkom. Tiho, brez besede sta potegnili mamico s seboj in odšli so vsi trije. Ko se je mamica ozrla nanju, je videla, da stoje Mojčku debele solze v očeh, Tomažek pa je stiskal pesti, kakor da hoče premikastiti grdi, neusmiljeni svet.

Zvečer so pisali sv. Miklavžu dolgo pismo. Mojček je prosil za vlak, Tomažek za sabljo in aeroplan.

Že je hotela mamica pismi zapreti, ko jo je Mojček prijel za roko in jo pogledal globoko v oči.

»Kaj je, Mojček?« se je začudila mamica.

»Mamica,« je jecal Mojček počasi in Tomažek je pri tem kimal z drobno glavico, kakor da pritrjuje bratčevim besedam, »mamica, zapiši še sv. Miklavžu, naj tudi ubogega fantka v predmestnih barakah obišče, naj mu prinese vlak, ki si ga tako želi. In napiši mu, da sva midva s Tomažkom rekla, naj obiskuje vse otroke, revne in bogate, drugače ni sv. Miklavž!«

Tako je govoril Mojček, govoril v svojem in Tomažkovem imenu, in kar je rekel, je mamica napisala...

Mojček in Tomažek, zlati dušici, njuno dobro srce. Pomislite, Mojček je imel solze v očeh in Tomažek je stiskal pesti, ko da hoče premikastiti grdi, neusmiljeni svet...

Tisto jutro, na Miklavžev dan je bilo, ponoči je svetnik odpiral okna in trosil dari, tisto jutro sem zgodaj prišel k njima.

Nista mi pritekla nasproti, nista se mi obesila za roke, kot vedno, nič tega. Mojček je sedel ob mizici in gledal skozi okno, kako so se igrale snežinke. Tomažek me je gledal debelo, a je molčal. Ozrl sem se po sobi.

Velika miza polna daril, na njej škatla z vlakom, aeroplan in sablja. Vse je bilo tam, pa vse nedotaknjeno.

»Mojček, si kaj vesel Miklavževih daril?«

Ni odgovoril. Začudil sem se. Poskusil sem s Tomažkom:

»Zdaj boš pa vojak in pilot, Tomažek. Vidiš, kako rad te ima sv. Miklavž. Le priden bodi, lepo moli in mamico vedno ubogaj, pa ti bo sv. Miklavž še veliko prinesel!«

Molčal je. Zdaj se je oglasil Mojček:

»Zakaj pa drugim nič ne prinese, pa so tudi pridni, lepo molijo in mamico ubogajo?« Stekel je k meni in me pogledal v oči.

O, te otroške oči, kako znajo govoriti!...

»Vidiš,« je nadaljeval, »onemu malemu fantku iz predmestja ni sv. Miklavž nič prinesel!«

»Nič mu ni prinesel!« je pribil še Tomažek prav modro.

»Kako to?« je vprašal Mojček.

Kaj naj bi odgovoril, mala sta me spravila v zadrego.

»Vidiš, striček,« se je zmagovalno nasmejal Mojček in Tomažek mu je pomagal s smehom, »ti nič ne veš. Sv. Miklavž je nama veliko prinesel. Meni vlak in Tomažku aeroplan in sabljo. Pa si je mislil sv. Miklavž: »Kar tu bom pustil, saj bosta Mojček in Tomažek z njim svoje igrače delila!«

Strmel sem. Z vedno večjim ognjem mi je razlagal Mojček:

»Tu, vidiš,« in popeljal me je k mizi, kjer so stale nedotaknjeno igrače, »vse to bo ostalo tako, dokler nama ne pripelješ malega dečka iz barak, da se bo z nama igral. Tako hoče sv. Miklavž, striček.«

Pogledal sem njuno mamico, ki mu je stala za hrbtom. Čudno srečno so ji žarele oči.

Kaj sem hotel. Poiskal sem jima malega razcapančka, pa sta se igrala ves dan z njim, ki mu je sv. Miklavž kar pri njiju pustil dari, da preizkusi njuno dobroto.

* * *

To sta naša Mojček in Tomažek, ljubka fantka, mala, kodrolasa in sv. Miklavž ju ima posebno rad, saj tako lepo molita k ljubemu Jezuščku in Mariji in bedni otroci se jima tako smilijo.

O, dragi moji prijateljčki iz »Lučke«, prosim sv. Miklavža, da bi tudi vam, kot Mojčku in Tomažku, prinesel dari, da bi jih v teh trdih dneh delili s svojimi revnimi, bednimi, trpečimi bratci in sestricami, ki so ostali morda brez strehe, brez doma, brez ljubeznive mamice, brez do-brega očeta. Njim naj velja vaša posebna ljubezen in usmiljenje, Mojček in Tomažek pa naj vam bosta zgled pri tem. Ljubi Jezušček vas bo vesel in bo vašo ljubezen do ubogih nekoč tisočero povrnil z besedami: »Karkoli ste storili enemu izmed teh najmanjših, ste meni storili.«

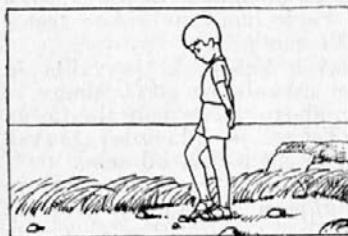
Lenkino maščevanje

(Zgodba v slikah.)

8. Tako je Lenka s svojo modrostjo združila vse otroke. Še isto popoldne so se zbrali in skupno odšli na sprehod. Za cilj sprehoda so si izbrali skalnato grapo ob obali.

9. Pot jih vodi po peščenih stezi. Otroci klepetajo, si nagajajo, se smejejo in šalijo. Kakor se deklice gnetejo okrog Lenke, tako dečki okrog Tomažka. Le Janez je popolnoma sam, brez družbe.

10. Zamišljen kolovrati daleč za otroci. Jezi se na Lenko in Tomažka, ki sta pri otrocih tako zelo v časteh. Besno srši z očmi in si grize ustnice. V srcu naredi sklep: »Maščeval se bom!«

11. Prva sta dospela na grapo Ciril in Tomažek. Pred njima se odpira prekrasen razgled na odprto morje, ki se čudovito blesti v sončni luči. Pod njima pa zija globok prepad. Ciril prime Tomažka za roko, ker se je preveč približal robu prepada.

Dvakrat ga je kavsnila...

Zofka je z mamo vsako jutro hodila na ograjen prostor, kjer je bila kurnica, torej na kurje dvorišče. Po njem se je sprehajalo mnogo prav lepih kokoši. Mama jim je večkrat dajala valiti jajca. Iz njih so prilezli čopasti piščanci. Zofka jim je vselej nesla košarico kruha in jim ga drobila. Petelini, kokoši in piščanci so pritekli k nji in ji že kar iz rok in košarice kavšali drobtine. Zofka se jim je smejala in pred njimi za šalo bežala, vsa drobna družina pa za njo. Zelo se je zabavala.

Mama pa je medtem v kurnici ogledovala, kako koklje valijo. Imele so se dobro kakor kake kraljične. Ko je ves kruh razdelila, je Zofka šla za mamo. In nekega dne je opazila posebno lepo pišče, ki ga je mama držala v roki.

»Joj, mama, kako je lepo! Perje ima črno kakor vran.«

»In kolikšno čopko ima. Krasno pišče.«

Mama ga je položila nazaj h koklji, ki je valila še naprej. Ta pa ga je s kljunom usekala po glavi. Mama je hudobnico krcnila po kljunu, ubogo pišče pobrala in ga spet položila zraven koklje. Ta pa je bila zdaj že vsa besna. Dvakrat ga je kavsnila in ga podila od sebe.

Gospa je pišče hitro pobrala, da ga razjarjena koklja nazadnje še ne ubije. Dala mu je nekaj kapelj vode, da si opomore.

»Le kam naj ga denem? Pri hudobni koklji ga ne smem pustiti, ta bi ga ubila. Pa ga je tudi škoda, da bi poginil, ko je pa tako lep.«

»Veste kaj, mama? Deniva ga v košaro in ga nesiva v mojo sobo. Jaz bom pa skrbela zanj in mu dajala jesti. Ko bo dosti velik, ga bom pa odnesla na kurje dvorišče.«

»Joj, mama, pogledjte! Na vratu in po hrbtu je krvav!«

»Seveda, koklja ga je oključala. Nesi ga v hišo, pa Minko prosí, naj mu rane namaže.«

Vsa vesela, da bo imela svojega piščanca, je Zofka stekla domov in mu rane namazala. V košari mu je nastlala toplo gnezdo, potem pa mu iz kuhanega jajca, kruha in mleka pripravila pičo. Nekaj dni ga je bolelo, da je bil ves potr in še jesti ni maral. Potem pa so se rane zacelile in je

jedel, da je bilo veselje. Čez mesec dni je bil že tako velik in lep, kakor da je tri mesce star. Perje mu je bilo črno in sinje spreminjasto. Glavo pa mu je krasil čop iz črnih, oranžnih, modrih, rdečih in belih peres. Kljun in kremplji so bili rožnati. Hodil je ponosno in živalne oči so se mu svetile.

Zofka je bila njegova skrbnica. Nosila mu je piče in ga varovala, kadar se je sprehajal pred hišo. Bil pa je svojeglaven in se je njenega varstva vedno bolj otresal. Včasih je morala po pol ure tekati za njim, preden ga je ujela. Nekoč je celo padel v vodo, da bi bil kmalu utonil, in komaj je neubogljivca še rešila.

Vendar je napravila še en poskus, da ga nauči pokorščine. Privezati mu je hotela na eno nogo vrvico, a se je tako otepal, da je morala odnehati, sicer bi si bil še nogo zlomil.

Zato ga je mama poslala v kurnico k drugim piščetom in kuram. Zofki pa prepovedala, da bi mu še kdaj odprla in ga izpustila.

»Tudi precej skobcev se potepa tod okoli in najljubša jed so jim piščanci,« je še rekla.

Zofka pa je bila prav tako neposlušna kakor njen piščanec. Večkrat mu je naskrivaj odprla. Nekega dne je vedela, da mame ne bo na dvorišče, ker je pisala pismo. Spet mu je odprla in ga prinesla pred hišo ter ga varovala, ko je brskal po pesku in travi. Iskal je mušice in črve. Zofka pa je sedela nekaj korakov proč in česala svojo punčko. Naenkrat je nekaj završalo in na zemljo se je spustil velik ptič s krivim kljunom, samo tri korake proč od piščanca. Piščanec se še zganil ni. Bil je od strahu ves trd.

»Kakšen smešen ptič,« je rekla Zofka. »Res je lep, a kako čudno gleda. Kadar se ozre vame, je njegov pogled boječ; kadar se obrne proti piščancu, ga pa divje pogleda. Hahaha, kako je smešen!«

A že je smešni ptič zavreščal in se vrgel na piščanca. Ta je plaho začivkal, a že ga je ptič pograbil z ostrimi kremplji in odnesel v višave.

Zofka se je strašno začudila in prestrašila. Mama je tudi slišala, da nekaj ni v redu in prišla Zofko vprašat, kaj se godi. Ta ji je odkrito povedala, da je nek ptič odnesel piščanca, pa ne ve, kaj naj bi vse to pomenilo.

Zofka je bila njegova skrbnica.

»To pomeni, da si ti grda neubogljivka in da je pič bil skobec; da si ti kriva, ker mora lepi piščanec umreti; da boš zdaj za kazen takoj odšla v svojo sobo in v njej ostala do večera. Tudi jedla ne boš z nami skupaj. Boš vsaj spoznala, da mora otrok biti poslušen.«

Žalostno je Zofka povescila glavo in odšla v svojo sobo. Služkinja Minka ji je prinesla kosilo in večerjo in z njo vred žalovala. Črnega piščanca in svoje neposlušnosti pa Zofka še dolgo ni pozabila.

Veseli kotiček

Moder sinček. »Mama, zdaj se bomo igrali zverinjak. Jaz bom slon, Jerica bo žirafa, Janko bo krokodil. Lepo prosim, mama, če bi se še vi igrali z nami.«

»Kaj bi bila pa jaz v zverinjaku?«

»Vi bi bili pa gospa, da bi gledali in dajali zverem sladkorčke in čokolado.«

Glava pod vodo. »Kdo more držati glavo celih pet minut pod vodo?« — »To pa ni težko,« pravi Janez, napolni kozarec z vodo in ga postavi vrh glave. »Če hočeš, lahko držim tudi pol ure glavo pod vodo.«

Vprašanje. Miha: »Povej mi, kaj pomeni po naše ita-

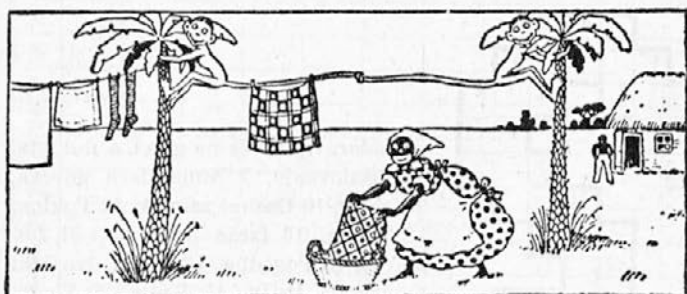
lijanska beseda ‚perche‘?« — Peter: »Zakaj.« — Miha: »Bedak, zato ker hočem vedeti.«

Na sodnji. Sodnik: »Zakaj ste tega človeka najprej ozmerjali, potem pa pretepli?« — Obtoženec: »Ker sem se šele potem spomnil, da je gluh.«

Pokora. Slavko je bil pri sveti spovedi. Ko se je vračal iz spovednice v klop, je bridko jokal. Mamica ga vpraša zaskrbljeno: »Slavko, zakaj vendar jočeš? Saj ti je ljubi Jezus odpustil vse grehe.« — Slavko: »To že. Toda gospod župnik mi je dal za pokoro tri očenaše, jaz pa znam samo enega.«

Zgodba brez besedi.

v dveh dejanjih.

Prvo dejanje.

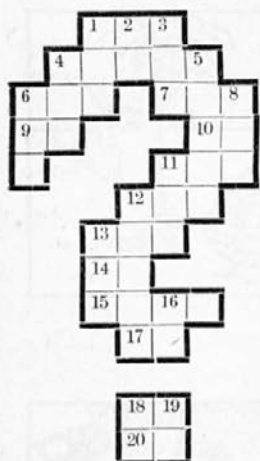
Drugo dejanje.

Rešitev ugank v „Lučki“ št. 2.

1. G — Log — Gobar — Gaj — R.
2. Kosa — Obad — Sava — Adam.
3. D — Da — Dan — Dana.
4. Nadzornik.
5. Leto.
6. Lučka.

Uganke je pravilno rešil Vinko Kebelej, uč. 4. r. Grič.

U G A N K E

1.

Vodoravno: 1 Je na glavi, 4 Del leta, 6 Obžalovanje, 7 Nima daru govora, 9 Vzklik, 10 Osebni zaimek, 11 Poklon, 12 Tišina, 13 Izraz pri šahu, 14 Del kolesa, 15 Pogodba, 17 Drugi dve črki napisa na križu, 17 Vzdihi, 20 Smeh.

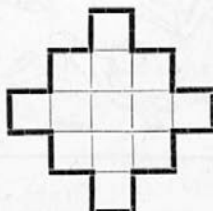
Navpično: 1 Drevje, 2 Igralna karta, 3 Sanje, 4 Rabi kovač, 5 Kralj, 6 Komad, 8 Nasprotno od nemira, 11 Dihanje, 12 Obrtnik, 13 Več cvetic skupaj povezanih, 16 Zaimek, 18 Vzdihi, 19 Smeh.

2.

Mesto na Gorenjskem
kinč
ni suh
moško ime
plakat

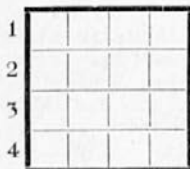
3.

Soglasnik
domač. žival
obrtnik
sod
soglasnik

4. Vodoravno in navpično

1 2 3 4

1. Igrača
2. meja g. lika
3. rastlina
4. prvi človek

5. Vodoravno in navpično

1 2 3 4

1. Pojav ob nevihti
2. vodna žival
3. vrsta dela
4. ima človek

Imena rešilcev v prihodnji številki. Izžrebani dobe nagrade.

Halo! Halo!

Pričujoči številki »Lučke« je priložena zelo lepa podobica, ki nam predstavlja malega Jezusa z dečkom, ki opravlja pobožnost deveterih prvih petkov. Pod sliko je natisnjena »Velika obljuba presvetega Srca Jezusovega.« — Na nasprotni strani najdeš pogoj za izpolnitev obljube:

1. sv. obhajilo moraš prejeti na prvi petek;
2. moraš ga prejeti devet prvih petkov zaporedoma brez presledka.

Vsak prvi petek napiši na podobico mesec in letnico, kdaj si prejel sv. obhajilo. Napiši svoje ime. Po devetih mesecih pa pošlji listič na upravo »Lučke«.

Pazi, da ne boš noben prvi petek na to važno nalogo pozabil. Prihodnji prvi petek je 5. decembra. Takrat začni pobožnost deveterih prvih petkov z veliko pobožnostjo!

Urednik.

»Lučko« izdaja in tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani (predstavniki Jože Kramarič). — Stane za vse leto 5 lir. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. — Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2. H. Ničman. — Izhaja mesečno.